

KAPITOLA 2

Vystrašeně otevřu oči. V zaťatých pěstech svírám prostěradlo. Neutíkám ulicemi města ani chodbami na základně Neohrožených. Ležím v posteli u Mírumilovných a ve vzduchu jsou cítit piliny.

Pohnu se a vzápětí sebou trhnu, když se mi něco zaboří do zad. Sáhnu si tam a nahmatám pistoli.

Na okamžik před sebou spatřím Willa. Míříme na sebe – *do ruky, mohla jsem ho střelit do ruky, proč jsem to neudělala?* – a téměř vykřiknu jeho jméno.

Pak zmizí.

Vylezu z postele. Jednou rukou nadzvednu matraci a vsunu pod ní koleno. Pak pod ní strčím pistoli a nechám ji tam. Jakmile ji nemám na očích a nedotýkám se jí, v hlavě se mi trochu rozjasní.

Včerejší příval adrenalinu je pryč, stejně jako účinky uvolňujícího nápoje, po kterém se upadá do zapomnění. Hluboká bolest ze ztráty blízkých se vrátila, v prostřeleném rameni mi intenzivně škube. Na sobě mám pořád stejné oblečení.

Zpod mého polštáře vyčuhuje roh harddisku, který jsem tam před usnutím schovala. Obsahuje data simulace, která zmanipulovala celou frakci Neohrožených, a důkazy o tajné operaci, kterou Sečťelí zinsceno-

li. Je to natolik cenná věc, že se jí až bojím dotknout, ale nemůžu ji tam nechat jen tak ležet. Bez rozmyšlení harddisk popadnu a vkláním jej mezi komodu a stěnu. Napadne mě, že by ho bylo lepší zničit, ale to nemůžu udělat, protože je to jediný záznam o smrti mých rodičů. Musím jej udržet v bezpečí.

Někdo zaklepe na dveře. Posadím se na postel a v rychlosti si uhladím vlasy.

„Dále,“ řeknu.

Dveře se otevřou a půlkou těla se v nich objeví Tobias. Má na sobě stejné černé džíny jako včera, jen černé triko vyměnil za tmavě červené – zřejmě pozornost někoho z místních. Je zvláštní vidět ho v takové jasné barvě, ale když si opře hlavu o rám dveří, všimnu si, že mu dělá světlejší oči.

„Setkání začíná za půl hodiny.“ Melodramaticky zvedne obočí. *„A rozhodnou na něm o našem osudu.“*

Zavrtím hlavou. „Nikdy jsem si nemyslela, že můj osud bude někdy v jejich rukou.“

„To já taky ne. Něco jsem ti přinesl.“ Odšroubuje víčko z malé lahvičky a natáhne do kapátka čirou tekutinu. „Proti bolesti. Každých šest hodin jedno plný kapátko.“

„Díky.“ Vymáčknu si obsah kapátka do krku. Chutná to jako starý citron.

Tobias si zahákne palec za opasek a zeptá se: „A jak se cítíš, Beatrice?“

„Slyšela jsem dobře? Beatrice?“

„Říkal jsem si, že to zkusím.“ Usměje se. „Nelíbí?“

„Možná při nějaký slavnostní příležitosti. Iniciace. Obřad volby...“ Odmlčím se. Chtěla jsem vyjmenovat několik dalších svátků, ale ty se slaví jenom v Odevzdanosti. Neohrožení mají zřejmě své vlastní, ale ty neznám. A vůbec – představa, že bychom teď měli cokoli oslavovat, mi přijde natolik absurdní, že v dalším výčtu nepokračuju.

„Platí.“ Úsměv se mu z tváře vytratí. „Jak ti je, Tris?“

Ta otázka je na místě, když uvážím, co všechno se v posledních dnech odehrálo, ale přesto se napnu, jako bych se bála, že mi uvidí do hlavy. O Willovi jsem mu ještě nic neřekla. Chci, ale nevím jak. Stačí jen pomyslet, jak to říkám nahlas, a hned mám pocit, že vážím snad tunu.

„Je mi...“ Několikrát zavrtím hlavou. „Já nevím jak. Jsem vzhůru. Já...“ Nepřestávám vrtět hlavou. Pohladí mě po tváři a vsune mi prst za ucho. Pak skloní hlavu a políbí mě. Tělem mi projede hřejivá bolest. Ovinu mu ruce kolem paže a podržím ho u sebe co nejdéle. Dokud se mě dotýká, prázdnota v srdci a bříše se mi tak skučivě nepřipomíná.

Nemusím mu to říkat. Můžu se prostě snažit zapomenout – Tobias mi může pomoci zapomenout.

„Já vím,“ zamumlá. „Promiň. Neměl jsem se ptát.“

Chvíli mi v hlavě zvoní jediná myšlenka: *Jak* bys mohl *něco vědět*? Ale něco v jeho výrazu mě přesvědčí, že mi rozumí. I on v životě mnoho ztratil. Už coby malý kluk přišel o matku. Nepamatuju si, na co umřela, jen vím, že jsme jí byli na pohřbu.

Vtom mi hlavou bleskne vzpomínka, jak stojí v obývacím pokoji a v ruce žmoulá záclonu. Mohlo mu být tak devět. Byl celý v šedém a oči měl zavřené. Je to jen prchavý výjev a možná si to jen vymýšlím.

Pustí mě. „Nechám tě, aby ses mohla nachystat.“

+++

Dámské sprchy najdu o dvoje dveře vedle. Podlaha je z tmavě hnědých dlaždic. Sprchové kouty jsou od sebe oddělené dřevěnými příčkami a díky koupelnovým závěsům do nich z uličky není vidět. Nápis na stěně hlásá: V RÁMCI ŠETŘENÍ TEČE VODA POUZE PĚT MINUT.

Voda je studená, a tak nemám nejmenší touhu setrvávat ve sprše déle, než je nezbytně nutné. V rychlosti se umyju levou rukou, pravá mi zplihle visí podél těla. Analgetikum od Tobiaše zabralo, a v rameni už mi jen tupě tepe.

Když se vrátím ze sprch, na posteli na mě čeká hromádka čistého prádla. Oblečení ve zdejším barvách – červené a žluté – a v šedém odstínu Odevzdanosti. Zířdkakdy je možné vidět tyto barvy pohromadě. Mám za to, že šaty mi sem nachystal někdo z Odevzdaných. Vypovídá to o jejich způsobu přemýšlení.

Natáhnu na sebe tmavě červené keprové kalhoty – nohavice si musím natříkrát ohrnout – a šedou košili, která je mi příliš velká. Rukávy mi sahají až po špičky prstů, takže i ty si musím vyrolovat nahoru. Jakýkoli pohyb pravou rukou je velmi bolestivý, oblékám se jako ve zpomaleném filmu.

Někdo opět zaklepe na dveře. „Beatrice?“ ozve se Susanin tichý hlas.

Jdu otevřít. Nese mi podnos s jídlem, který položí na postel. Zadívám se jí do tváře, jestli v ní objevím nějaké stopy po zármutku – její otec, jeden z lídrů Odevzdanosti, útok nepřežil – ale vidím jen vyrovnané odhodlání, které je pro mou starou frakci tolik typické.

„Potřebovala bys menší velikost, mrzí mě to,“ řekne. „Určitě pro tebe najdeme něco lepšího, jestli vám tady dovolí zůstat.“

„To je dobrý. Děkuju.“

„Slyšela jsem, že tě postřelili. Nepotřebuješ pomoct učesat nebo about?“

Už už chci odmítnout, ale pomoc by se mi opravdu hodila.

„To budeš moc hodná.“

Posadím se na stoličku před zrcadlem. Susan si stoupne za mě a bez jediného pohledu do zrcadla se poctivě věnuje svému úkolu. Za celou dobu, co mě češe, od mých vlasů nevzhledne. Neptá se, co moje rameno, jak se to stalo a co se dělo, když jsem opustila úkryt a vydala se zneškodnit simulaci. Mám dojem, že i kdybych ji svlékla ze všech jejích rolí a tváří, všude bych našla jen odevzdání.

„Viděla ses s Robertem?“ zeptám se. Její bratr Robert si na Obřadu volby zvolil Mírumilovnost, takže tady někde musí být. Zajímalo by mě, jestli jejich shledání proběhlo jako to moje s Calebem.

„Jen krátce, včera večer,“ odpoví. „Nechala jsem ho truchlit s jeho frakcí, já jsem zůstala s našimi. Ale moc ráda jsem ho zase viděla.“

Klesne hlasem, aby mi naznačila, že dál už se o tom bavit nechce.

„Je to škoda, že se to muselo stát právě teď,“ změní Susan téma. „Odevzdanost chystala úžasný projekt.“

„Vážně? Jaký?“

„Nevím.“ Susan se začervená. „Vím jenom, že se k něčemu schylovalo. Nechtěla jsem být zvědavá, ale těch věcí si člověk nemohl nevšimnout.“

„Mně to nevadí, jestli jsi zvědavá.“

Přikývne a dál mě češe. Zajímalo by mě, co lídři Odevzdanosti – včetně mého otce – zamýšleli udělat. Žasnu nad tím, jak je Susan přesvědčená, že to jistě bylo něco báječného. Chtěla bych, aby se taková důvěřivost vrátila i mně.

Pokud jsem ji vůbec někdy měla.

„V Neohroženosti se nosí vlasy sčesané dolů, že?“ prohodí.

„Občas,“ řeknu. „Zapleteš mi cop?“

Její obratné prsty mi záhy z vlasů vykouzlí hustý cop, který mě zašimrá v půli zad. Upřeně se na sebe dívám, dokud neskončí. Pak jí poděkuju, ona se maličko usměje a na odchodu za sebou zavře.

Dál zírám do zrcadla, ale už se v něm nevidím. Pořád cítím, jak se Susaniny prsty letmo dotýkají mého zátylku, a vzpomenu si na mámu a na naše poslední společné ráno.

S očima plnými slz se začnu kolébat na stoličce, abych tu vzpomínku vyhnala z hlavy. Cítím, že když se teď rozbřečím, zbude ze mě jen scvrklá rozinka.

Pak si všimnu krabičky se šicími potřebami na komodě. Jsou v ní dvě špulky nití, červená a žlutá, a nůžky.

S klidem si rozpletu cop a znovu si vlasy rozčešu. Uprostřed hlavy si je rozdělím, natáhnu je a uhladím. Těsně pod bradou si vlasy ustříhnu.

Jak můžu vypadat stejně, když už tu máma není a všechno se změnilo? Nejde to.

Snažím se zastříhnout vlasy co nejrovněji podél čelisti. Horší je to vza-
du, kam si nevidím, a tak se musím místo očí spolehnout na hmat. Pra-
meny plavých vlasů vytvářejí na zemi pŕlměsí.

Odejdu z pokoje, ani se na sebe nepodívám.

+++

Když pro mě Tobias s Calebem přijdou, zírají na mě, jako by mě neznali.

„Jsi ostříhaná,“ poznamená Caleb a povytáhne obočí. Je stále v šoku, ale soustředí se na fakta – Sečtělost se na něm podepsala. Vlasy mu na jed-
né straně, kde si je přeležel, odstávají a má zarudlé oči.

„Jo,“ odpovím. „Na dlouhý vlasy je... moc horko.“

„Ujde to.“

Jdeme spolu chodbou. Pod nohama nám vržou prkna. Kéž by ozvěna
vracela mé kroky jako na základně Neohrožených; kéž bych znovu ucítí-
la ten chladivý podzemní vzduch! Kéž by se vrátily obavy, které zaměst-
návaly mou mysl v uplynulých týdnech! Protože to, co mě trápí teď, je
nesrovnatelně horší.

Vydeme před budovu. Okolní vzduch na mě dusivě padne jako těžký
polštář. Je cítit, jako když mezi prsty rozemnete list.

„Víš vůbec někdo, že jsi Marcusův syn?“ zeptá se najednou Caleb.
„Myslím někdo z Odevzdanejch.“

„Nevím o tom,“ řekne Tobias a letmo na Caleba pohlédne. „A byl bych
rád, kdyby při tom zůstalo.“

„Nic nevyžvaním. Kdo má oči, pozná to sám.“ Caleb se na něj zamra-
čí. „Kolik ti vlastně je?“

„Osmnáct.“

„Nemyslíš, že jsi na mou malou ségru trochu starej?“

Tobias se krátce zasměje. „Není *tvoje* ani *malá*.“

„Nechte toho. Oba,“ vložím se do toho. Dav lidí ve žlutých šatech
před námi směřuje k podsadité, celoskleněné budově. Sluneční paprsky,

kteří se v ní odráží, mě bodají do očí jako jehly. Zacloním si oči rukou a pokračuju v chůzi.

Dveře do budovy jsou otevřené dokořán. Po stranách kruhového skleníku rostou ve žlabech a tůňkách rostliny a stromy. Desítky ventilátorů rozmístěných po prostoru rozhánějí horký vzduch; už teď se potím. Když ale dav přede mnou prořídne a já spatřím zbytek haly, rázem na všechno zapomenou.

Uprostřed skleníku roste mohutný strom. Svou korunou stíní téměř celou plochu. Z půdy prorůstají jeho kořeny, které vytvářejí spleť sítí. Mezi kořeny není hlína, ale voda a kovové pruty, které kořeny fixují. Nemělo by mě to překvapovat – Mírumilovní zasvěcují podobným pěstitelským počinům celý život a využívají technologií vyvinutých v Sečtělosti.

Na jednom trsu kořenů stojí Johanna Reyesová. Vlasy jí padají přes zjizvenou tvář. Z dějepisu si pamatuju, že Mírumilovní neuznávají žádného oficiálního vůdce – o všem hlasují a jejich usnesení bývají prakticky jednomyslná. Jako by představovali roztroušené dílky jediné mysli a Johanna byla jejich mluvčí.

Mírumilovní si posedají na zem, většinou do tureckého sedu. Jejich hloučky vzdáleně připomínají kořeny stromu. Odevzdaní sedí v úhledných řadách několik metrů nalevo ode mě. Chvilí mezi nimi tčkám očima, dokud mi nedojde, koho se snažím najít: rodiče.

Ztěžka polknu a pokusím se změnit myšlenky. Tobias mi položí ruku na záda a dovede mě k okraji shromáždění, těsně za Odevzdané. Ještě než se posadíme, přitiskne mi rty k uchu a zašeptá: „Moc ti to sluší.“

Najdu pro něj v sobě malý úsměv, a když se posadíme, z boku se o něj opřu.

Johanna zvedne obě ruce a pokývá hlavou. Než se stačím nadechnout, hovor v místnosti utichne. Všichni Mírumilovní, kteří přišli, nyní tiše vyčkávají. Někteří mají zavřené oči, jiným se pohybují rty, ale není jim rozumět, další upírají pohled do dálky.

Každá vteřina mě dráždí. Než Johanna konečně promluví, mám nervy nadranc.

„Před námi dnes leží naléhavá otázka,“ prolomí Johanna ticho, „a ta zní: Jak se na prahu války zachováme, chceme-li se i nadále považovat za frakci, která usiluje o mír?“

Nato se všichni Mírumilovní obrátí k osobě vedle sebe a začnou hovořit.

„Jak se můžou na něčem shodnout?“ divím se. Chaotické drmolění trvá již řadu minut.

„Nezáleží jim na efektivitě,“ vysvětlí Tobias. „Chtějí dojít ke společnému závěru. Dívej se.“

Dvě ženy ve žlutých šatech se zvednou a připojí se k nějaké trojici mužů. Mladý muž a kroužek lidí kolem něj se přesune k velké skupině opodál. Nepočtené hloučky se všude kolem postupně rozrůstají a skleníkem se rozléhá stále méně hlasů. Nakonec zůstanou jen tři nebo čtyři velké skupiny. Rozeznávám jen útržky hovorů: „Mír – Neohroženost – Sečtělost – azyl – zapojit se –“

„To je úlet,“ neodpustím si poznámku.

„Mně to přijde skvělý,“ namítne Tobias.

Překvapeně se na něj podívám.

„Co je?“ Zasměje se. „Všichni mají na vedení frakce stejný podíl, všichni nesou stejnou zodpovědnost. Proto jim na věcech záleží, proto jsou tak ohleduplní. Připadá mi to krásný.“

„Ale neudržitelný,“ řeknu. „Jasně, tady to funguje. Ale co když ne každý touží jenom brnkat na banjo a pěstovat obilí? Co když někdo udělá něco hrozného a mluvením se ten problém nevyřeší?“

Pokrčí rameny. „Myslím, že to brzo zjistíme.“

Z každé velké skupiny se vyčlení jeden zástupce a obratně přejde po spleťtých kořenech k Johanně. Čekám, že budou mluvit k davu, ale oni jen vytvoří kroužek a společně s Johannou tiše rozmlouvají. Získávám pocit, že se nikdy nedozvím, o čem se baví.

„Ti s náma asi moc diskutovat nebudou, co?“ nadhodím.

„Asi ne,“ odpoví Tobias.

O nás bez nás.

Když se všichni zástupci vysloví, zařadí se zpátky do svých skupin. Ve středu místnosti zůstane jen Johanna. Natočí se k nám a založí ruce. Kam půjdeme, když nás odsud vyhodí? Zpátky do města, které je všechno, jen ne bezpečné?

„Naše frakce udržuje se Sečtělostí odedávna velmi blízký vztah. Jeden bez druhého bychom nepřežili a vždy jsme si vycházeli vstříc,“ prohlásí Johanna. „Podobné pouto nás až dosud pojilo s Odevzdaností a myslíme si, že není správné zříct se přátelského postoje, který jsme tak dlouho zaujímal.“

Hlas má sladký jako med a jako med také teče, zvolna a opatrně. Hřbetem ruky si otřu pot zpod vlasů na čele.

„Domníváme se, že mírumilovnou spoluprací s oběma frakcemi můžeme zachovat, jen když zůstaneme nestranní a nezaujíatí,“ pokračuje. „Vaše přítomnost – jakkoli je vítaná – však věci komplikuje.“

A je to tady, pomyslím si.

„Dospěli jsme k závěru, že centrála Mírumilovnosti musí sloužit jako bezpečné útočiště pro členy všech frakcí,“ vyjádří se Johanna konečně, „ale za určitých podmínek. Zaprvé, na základně bude panovat přísný zákaz nošení zbraní. Zadruhé, jestliže dojde k jakémukoli vážnějšímu konfliktu, ať už slovnímu, nebo fyzickému, všechny zúčastněné strany budou požádány, aby základnu bezodkladně opustily. Zatřetí, o válce zde nepadne ani slovo, a to ani v soukromých hovorech. Začtvrté, všichni, kdo se do našeho azylu uchýlí, zde budou dle svých možností povinně pracovat, aby byl zajištěn hladký chod centrály. Toto usnesení bude v nejbližší době sděleno všem frakcím.“

Johanna stočí pohled na Tobiase a na mě.

„Budeme rádi, když tu zůstanete, ovšem za předpokladu, že se těmito pravidly budete bezvýhradně řídit,“ dodá na závěr. „Tak zní naše rozhodnutí.“

V duchu si vybavím pistoli, kterou jsem schovala pod matraci, a napě-

tí, které panuje mezi mnou a Peterem, mezi Tobiasem a Marcusem. Vyschne mi v ústech. Vyhybat se konfliktům není moje silná stránka.

„Tady to na dlouho nevypadá,“ zamumlám polohlasem k Tobiasovi.

Ještě před malou chvílí se slabě usmíval. Teď se mu koutky rtů ztratily v zamračeném výrazu. „Jo, moc se tu neohřejem.“